

Sygnatura akt I 1 Ca 188/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 12-06-2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Iwona Przyłębska-Grzybowska

Sędzia: SSO Aleksandra Bolczyk – spr.

Sędzia: SSO Iwona Złoty

Protokolant: p.o. sekr. sąd. K. G.

po rozpoznaniu w dniu 12-06-2015 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko (...) S.A w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 24 lutego 2015 r. sygn. akt I C 99/14

1. Oddala apelację.

2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w instancji apelacyjnej.

Aleksandra Bolczyk Iwona Przyłębska-Grzybowska Iwona Złoty

Sygn. akt I 1 Ca 188/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I C 99/14 z powództwa J. W. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S. o zapłatę Sąd Rejonowy w Turku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.261,14 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2012 roku do dnia zapłaty (punkt 1. wyroku), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt 2. wyroku), zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.076,70 złotych tytułem zwrotu części kosztów procesu (punkt 3. wyroku) oraz nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Turku kwotę 1.267,08 złotych tytułem części nie uiszczonych kosztów sądowych (punkt 4. wyroku).

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana – (...) S.A. z siedzibą w S. zaskarżając go w części, tj. w punkcie 1., ponad zasądzoną kwotę 1.212,47 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2012 roku do dnia zapłaty oraz w punkcie 3. i 4.

w całości i zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.: art. 233 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, zamiast swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, polegającej na pominięciu przy ustalaniu wysokości odszkodowania należnego powodowi

w związku ze zdarzeniem z dnia 8 lutego 2012 roku okoliczności, że pozwana w toku postępowania likwidacyjnego tytułem roszczeń dochodzonych pozwem wypłaciła powodowi łącznie kwotę 31.084,85 złotych netto, a zgodnie z wnioskami opinii biegłego sądowego oraz postanowieniami umowy ubezpieczenia Hestia C. A., tj. § 5 OWU (...) powodowi należna jest kwota odszkodowania w wysokości 32.297,32 złotych, co doprowadziło do zasądzenia odszkodowania w wysokości zawyżonej o 4.048,67 złotych netto,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.: art. 65 k.c. w zw. z art. 805 k.c. i art. 821 k.c. w zw. z § 54 ust. 2 w zw. z § 26 ust. 1 i § 33 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...) Mechanicznych od U., Zniszczenia lub Uszkodzenia (Autocasco) Należących do Małych i Średnich Przedsiębiorstw o symbolu (...) oraz § 20 ust. 3 w zw. z § 5 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Kosztów Udzielania Natychmiastowej Pomocy Hestia V. A. dla Klientów Indywidualnych oraz Małych i Średnich Przedsiębiorstw o symbolu (...) – polegające na przyjęciu, że powodowi z tytułu szkody w pojeździe marki M. o numerze rej. (...) powstałej dnia 8 lutego 2012 roku należna jest dopłata odszkodowania w kwocie 5.261,14 złotych netto, podczas gdy zgodnie z treścią właściwych postanowień umowy Autocasco oraz A. łączących strony umowy, powodowi należna jest dopłata do odszkodowania z ww. tytułu w kwocie 1.212,47 złotych netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2012 roku do dnia zapłaty.

W oparciu o te zarzuty apelująca wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj.:

- w punkcie 1. w części poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 1.212,47 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2012 roku do dnia zapłaty oraz oddalenie powództwa w pozostałym zakresie,
- w punkcie 3. i 4. w całości poprzez prawidłowe obliczenie i rozdzielenie kosztów procesu w stosunku do jego wyniku,

1) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu,

w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych w postępowaniu przed Sądem II instancji,

ewentualnie

2) uchylenie zaskarżonego orzeczenia w punkcie 1. w części co do kwoty 4.4048,67 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2012 roku do dnia zapłaty oraz w punkcie 3. i 4. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Turku I Wydziałowi Cywilnemu przy pozostawieniu temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach prowadzonego postępowania.

Powód wniósł o oddalenie apelacji jako bezzasadnej

i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych z tytułu postępowania przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej spółki okazała się nieuzasadniona.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są prawidłowe, znajdują potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach, ocenionych bez naruszania zasad swobody sędziowskiej, wobec czego Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne i czyni podstawą niniejszego orzeczenia. Zastrzeżeń nie budzi też prawidłowość subsumpcji dokonanej przez Sąd I instancji i trafność zastosowania przepisów prawa materialnego.

Wbrew stanowisku apelującej Sąd I instancji nie dopuścił się żadnych uchybień, które musiałyby skutkować koniecznością zmiany, bądź uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Jako nieuzasadniony ocenić zatem należy wszystkie wyeksponowane w petitum apelacji zarzuty, które – pomimo, iż dotyczą one naruszenie norm postępowania oraz prawa materialnego – sprowadzają się w istocie wyłącznie do negacji wysokości zasądzonych przez Sąd orzekający odszkodowania, z pominięciem wypłaconych w toku postępowania likwidacyjnego kwot w wysokości zawyżonej.

Z uwagi zatem na kształt zarzutów apelacyjnych, a także wobec faktu nieprzeprowadzenia przez Sąd odwoławczy postępowania dowodowego, które zmieniałoby ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, w oparciu o treść normy art. 387 § 2¹ k.p.c. odstąpiono od szczegółowego referowania treści ustaleń faktycznych oraz rozważań prawnych Sądu Rejonowego przystępując od razu do oceny zarzutów zawartych w wywiedzionym przez pozwaną środku zaskarżenia.

Jednocześnie wobec treści zarzutów apelacyjnych – w których to skarżąca próbując przeforsować pogląd, że Sąd I instancji winien obniżyć należne powodowi odszkodowanie, wobec dokonanych przez apelującą nadpłat - jedynie ogólnie zaznaczyć trzeba, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

W ocenie Sądu Okręgowego ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie pozostawała oceną wszechstronną i pełną, a nadto odpowiadała zasadom logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy przedstawiony mu materiał dowodowy (zarówno osobowy, jak i rzeczowy) rozważył zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., nie dopuszczając się – jak już zaznaczono – naruszenia tego przepisu.

Odnosząc się do głównych twierdzeń apelacyjnych - nie kwestionując jednocześnie, że skarżąca w istocie dokonała nadpłaty odszkodowania z tytułu holowania pojazdu na terenie Francji w kwocie 2.325,50 złotych, skoro wypłaciła powodowi 2.527,50 złotych, a winna wypłacić kwotę 201 złotych, ponadto zawyżona została o sumę 1.722,17 złotych także kwota odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów poniesionych na naprawę pojazdu w zakresie niezbędnych do kontynuowania bezpiecznej jazdy do kraju (10.733,40 złotych – kwota wpłacona przez pozwaną, zamiast kwoty 9.011,23 złotych określonej przez biegłego sądowego) – zważyć należy, że dokonanej przez skarżącą nadpłaty Sąd Rejonowy nie mógł samodzielnie – choć, jak wynika z treści sporządzonego uzasadnienia nadpłatę tę dostrzegł – „zaliczyć” na poczet należnego J. W. odszkodowania, skoro skarżąca – reprezentowana w toku całego postępowania przez profesjonalnego pełnomocnika – nie podniosła zarzutu potrącenia.

Szczegółowa lektura dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym złożonej przez stronę skarżącą odpowiedzi na pozew wskazuje bowiem – wbrew stawianym zarzutom – że skarżąca (poza kwestionowaniem wysokości dochodzonego odszkodowania oraz zaakcentowaniem możliwości zaliczenia na poczet ewentualnego odszkodowania kwoty wypłaconej za holowanie pojazdu) nie składała oświadczenia o potrąceniu swej wierzytelności. Nie uczyniła tego także po wydaniu pisemnej opinii, w tym opinii uzupełniającej, które to opinie umożliwiły apelującej dodatkowo weryfikację wywiedzonego roszczenia w kontekście wypłaconych już kwot odszkodowania, które – ważąc na szczegółowe regulacje umowne łączące strony postępowania (OWU) – winny być wypłacone w wysokościach prawidłowych, w szczególności jeżeli chodzi o koszty holowania pojazdu, już na etapie postępowania.

Uchybienia skarżącej nie mogły zatem zostać „naprawiane” przez Sąd I instancji z urzędu, skoro zgodnie z normą art. 499 k.c. zdanie pierwsze potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie.

W judykaturze przyjmuje się natomiast, że oświadczenie

o potrąceniu stanowi materialnoprawną podstawę procesowej czynności pozwanego w postaci zarzutu potrącenia. Pozwany

w ramach tego zarzutu oświadcza wolę potrącenia, powołując się na fakt dokonania potrącenia i wynikające z niego skutki prawne, obejmujące trwałe zniweczenie żądania powoda. Jakkolwiek dla zarzutu potrącenia, jak i innych zarzutów procesowych, także opartych na materialnoprawnych podstawach, przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują żadnych wymagań formalnych, a zatem nie stosuje się do nich wymagań przewidzianych dla pozwu w art. 187 § 1 k.p.c., to swoboda wyboru formy zgłoszenia zarzutu potrącenia (art. 60 k.p.c.)

i podleganie jedynie ogólnym wymaganiom dotyczącym zarzutów, nie oznacza dowolności w jego formułowaniu. Poza wymogiem oświadczenia o potrąceniu pozwany powinien zindywidualizować swoją wierzytelność, skonkretyzować jej zakres przedstawiony do potrącenia z wierzytelnością powoda, wskazać przesłanki jej powstania, wymagalności i wysokości oraz dowody w celu ich wykazania (vide: m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 roku, III CNP 7/14, publ. LEX nr 1640245; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 lipca 2014 roku, I ACa 460/13, publ. LEX nr 1498860).

W zgromadzonych w aktach sprawy dokumentach brak jest – jak już wskazano – oświadczenia wypełniającego formę zarzutu potrącenia. Brak ten czyni wywiedzioną przez stronę pozwaną apelację nieuzasadnioną, nie wyłączając jednak możliwości dochodzenia dokonanej nadpłaty w odrębnym postępowaniu.

Wobec powyższych rozważań i z mocy art. 385 k.p.c. apelację pozwanej oddalono uznając je za bezzasadną. (punkt 1. wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego w instancji apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 i art. 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego

z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490 j.t.) – punkt 2. wyroku.

Aleksandra Bolczyk Iwona Przyłębska – Grzybowska Iwona Złoty